

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 cèntims.
 Fòra de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent á sa flauta.

S'envian es números á domicili, tant á
 dins Ciutat com á ses Viles, pagant per
 adelantat á s'Administració (Cadena de Cort
 n.º 11), 1 pesseta a conta de 16 números.

CONVERSA

PILLADA AL VÒL DICUMENGE PASSAT QUANT LA
 GENT SORTIA DES SERMÓ DE SANT JUSEP,
 QUE PÒT SERVÍ DE SERMÓ DE COREMA.

Un ròtlo de pagesos devant es portal de l'Església d'un pòble que no cal nombrá, acabat l'Ofici des dia de Sant Jusep, tayavan rama à n'es predicadó; y entre mil còses, ne vatx senti una que per lo xocant, lectors de L'IGNORANCIA, la vos vuy contá.

—Vòls que't diga (deya un) que no l'he entès à n'aquest sermó. Ni va morí mártir, ni parlaren may d'ell. Sant Antoni va essé un gran Sant, ¿però aquest? ni fa miracles, ni cura de cap malaltia. ¿Que vòls que't diga? No sé à ne que vé tanta fésta. Una de dues: ó no'u saben predicá, ó no va fé gran cosa en aquest mon. Francament jò no li tench la pia.

—No sias clòs, (deya un altre). Sant Jusep no es un Sant de rendu. Es un menestral, modèlo de menestrals, que visqué ignorat com molts altres Sants, que ningú sap qu'hajan passat p'el mon. ¿Qu'heu tròbes pèste, juntá sa més gran riquesa espiritual amb sa més gran humildat? Podè tení moltíssims de bens y riqueses y no volè rès més que s'obeidència y sa pobresa? No es tot or, no, tot lo que lluhu. Y vòltros en no lluhí ja no vos agrada: profit, profit.

—¿Qu'entens tú d'axò? (deya un altre.) ¿Vòls sèbre qui era Sant Jusep? Ydò escolta aquest cuento que vòl dí més d'ell tot sòl, que molts de sermons y llibres plegats.

Un dia se morí un veyet molt devòt de Sant Jusep, bòn homo ferm, però mal gèni; per no rès tirava es barret en es foch; fòra d'axò era honrat y just à carta cabal.

Enseguida prengué ets atapins y partí cap al Cèl.

Era un dia que Sant Pere s'havia axecat de mala lluna, duya es barret à les onze y mitja, y fregantsè ets uys, feya grans estiraments.

El sent Tomeu, (qu'aquest era es nòm des veyet), tocá amb pòca fòrsa y humildat. Sant Pere treguent es cap p'es finestró digué:

—Ja vá.

Y obrintli amb males retranques li demaná sa plagueta des conta de sa séua vida.

El sent Tomeu tremolant ley doná, y quant Sant Pere vé sa suma de ses séues rabietes ley torná amb mals mòdos, diguentli:

—Coranta àns de Purgatòri, y beseu.

A n'el sent Tomeu, com es regulá, li caygué molt malament haversè de beure aquest glop tan aspre, y comensá à fé potadetes y súplices y lamentos per veure si mouria à compassió es còr de Sant Pere, però aquest estava impentible com una ròca.

En bònahora el sent Tomeu se recordá del gran Patriarca, y el fé cridá.

Encara no'l vé dins sa Porteria quant s'ajonoyá à n'es séus pèus y à llágrima viva exclamá:

—¿Sant Jusepet gloriós! no me desampareu; jò vos he estimat tant! vuytanta àns he estat suspirantvos y ara m'en fan está coranta en el Purgatòri. ¿Sant Jusepet, no me dexeu! Jò no heu feya per mal; tenia aquell gèni, ¿y qu'hey poria fé jò?...

—Axeca't, (li digué Sant Jusep.) Calla, no plòres, ja'u arreglarem. Jò vendré à está amb tú en el Purgatòri si p'el cas.

S'en entrá y dirigintse à Sant Pere li fé varies reflexions, diguentli qu'era un devòt séu, que li tengués consideració y que'l dexás entrá.

Sant Pere que no estava d'humó, digué que *nones*, que no entraria; y aquesta es téua, aquesta méua; ja entrarà, ja no entrarà.

—Ara heu veurem, (digué Sant Jusep.)

—Ara heu veurem, (contestá Sant Pere.)

Y ja son partits à ventilá ses séues pretensions devant Sant Miquèl y à la vista matexa del Pare Etern.

Devant aquell que té amb sa ma sa balansa més justa y s'espasa més fina, esposaren ses séues rahons.

Coneguent Sant Jusep que Sant Miquèl com que volgués pesá massa fi y doná sa rahó à Sant Pere, fregantsè es front digué entre sí mateix:

—Ja t'hauré jò.

Y sense esperá sa sentència d'un plet que ja'l veyá perdut, dirigintse à Maria Santíssima li digué:

—Maria, pòt es manto y anem. Jò me carregaré sa caxeta de ses eynes que cap feyna tenim per aquí dalt per ara.

Maria Santíssima es sa séua espòsa, y encara que fós à disgust séu, no tengué més remey que seguí.

Ja estava dreta y per à partí quant Sant Jusep, li digué:

—¿Y que t'en vens tota sola? ¿Es fíy que no va amb sa mare? Donalí sa ma y per avall falta gent.

El Bòn-Jesús, com à bòn fíy, ¿qu'havia de fé? Altre remey no li quedá que apareyarsè per partí.

—¿Y que ja't penses está llesta? (replicá Sant Jusep.) ¿Que no ets la Reyna d'els Angels? ydò amb tú, cap avall. ¿Que no ets la Reyna d'els Arcàngels? ydò amb tú per lo mateix; fòra peresa. ¿Que no ets la Reyna de tots els Apòstols, Mártirs, Confessós, Verges y de tots els Sants? ydò tothom per avall. Allá ahont va es poal va sa còrda.

Sant Pere estava estorat. May les havia hagudes amb Sant Jusep. No sabia que li passava quant veyá tota la Cort Celestial apareyarsè per seguí à sa séua gran Señora la Reyna del Cèl. Ses estrelles s'ofuscavau y ets querubins dexaren, per un instant, d'entoná ets himnes de glòria. Sant Pere, amb sos uys esglayats, mirava el Pare-Etern com que dí: «Señó, ¿no'm direu qu'es axò que passa?

El Pare-Etern capetjant y admirat de veure aquell gran moviment, li digué:

—¿Pere, Pere! Tant prim vòls mirá qu'anam à quedá tots sòls. ¿Que li hem de fé? Es precis fé bònna mesura à n'es manestralets. Deixa'l entrá, y d'avuy en devant òbri ses portes de par en par à tots es séus devòts, y no les tornes armá may més amb ell. Tenguent per espòsa à una dòna tant Santa, y essent

pare d'un fiy tant poderós, no se li pòt negà rès.

Aquesta fonch, ignorants lectors, sa conversa d'aquells pagesos, qu'encara que contada à estil del mon y de la pàgesia, té es seu saborino axí mateix, y sobre tot mos esplica lo que pòden devant Deu es trabay, sa modèstia, sa resignació y es sufriment, virtuts totes simbolisades en sa persona de Sant Jusep, y qu'han d'acompañá sempre à tot manestral per viure aple.

UN SOLLERICH CIUTADÀ.

QUI ES CONFRARE PREN CANDELA.

¡Que molts n'hi ha 'vuy en dia
P'el mon que van enganats,
Y de tots ells replegats
Pòden fé gran confraria!
Qu'está molt rich un somia,
Un soldat qu'es General,
Alcalde un Municipal,
Qu'es Arquitecto un manobre,
Y ningú vol essè pòbre.
Molts patexan d'aquest mal.

¡Vèys aliá aquell homonet?
Pòt essè també un confrare,
Ja té fiys, y molts, y encara
May ha perdut es cantet.
Sens' ell, diu, rès va condret,
(S'entén, en questió de cant)
Jò l'escolt d'en tant en quant
Allá dalt la Bòna-Nova,
Y per ses còstes ja prova,
De pujá cantussetjant.

Però el pòbre va enganat;
Se pensa tení gran vèu,
Ni en *Uelam* tal hòmo creu
Se pòt posá al seu costat.
Si he de dí la veritat
May podrà sortí à rotlada,
Té vèu d'auveya escañada
O de lloca ben rabiosa,
Y ell se creu tenirla hermosa.
¡Sa candelà, ley heu dada?

¡Vèys aquell tan enllestí?
Diu que té deu possessions.
¡No 'l cregueu! jò pòs messions
Qu'encara deu es vestit.
¡Molta fam haurá patit!
Y hasta y tot no estrañaria
Que se passás qualque dia
Badant sa boca à n'es vent
Entreteguent sa talent.
Daulí *Candela*; feys via.

¡Quin Municipal! ¡Jesús!
¡Fa una cara d'enfadat!
Llavò aquella gravetat...
Que de parlarli m'escús.
¡Sabeu perque fa s'armús?
Perque diu qu'arribaria
Que ningú el respectaria:
Perqu'es qui té autoritat

Ha de tení dignidat.
Candela à sa Señoria.

¡Vèys aquella tan mudada?
Sòls gasta en ròba y modista,
No vol dà vestit de llista,
Perqu'es còsa massa usada:
Y no vol tení criada
Ni tampòch pentinadora
Tot perqu'es gent xarradora:
Y s'aygo sense volado
Diu que li fa mal. ¡Cuydado!
Daulí *candela à sa señora.*

S'altre dia conversava
Un manxadó de La Sèn
Y deya:—Jò à n'es *Te-Dèu*
Era l'òrga qui manxava:
Y si acás desafinava
Còm digué el seño Climent,
No era per falta de vent.
¡Que venga altre manxadó!
Sòls no serà escoltadó!
Daulí *candela* rebent.

J. M.

UN MATRIMONI DEL DIA.

Una pagesa que vengué fa pochs dies à Ciutat, se trobá devés sa pòrta de Sant Antóni amb una ciutadana amiga seua molt antiga.

—¡Bònes tardes, Margalida!

—¡Quin seña! qu'ets per Ciutat? (pregunta à sa pagesa sa ciutadana.)

—Fieta, còses del mon.... Som venguda à comprá quatre *frioleres* qu'he mesté y estich de lo més cansada.

—Diguesmè, ¿y qu'has comprat?

—M'en duch una pessa de drap per fé llansòls, una de cotonet per camies, molt de cotó de Manresa per fé calses amb mòstres de mòda, un vestit negre, unes faldetes d'escambray, altres dues d'endiana *cartona* de ses més fines, dues d'endianeta més senzilles, devuyt mocadós de fil, quatre volants y sis rebosillos. Y la setmana qui vé, si Deu ho vol, tornaré per comprá un canteo, ròba per uns marfagons y per uns matallassos, plats y escudelles, un poch d'òbre fina y algunes cosetes més.

—Vaja, vaja, ja estich contenta, (respóngué sa ciutadana), à lo que vetx axò es còsa de casament.

—Sí, fieta; aquest picó si no s'espeña la còsa, crech qu'al cap y à la fi casarém na Maria.

—¿Y la deus casá amb aquell mossonetxo que la festetjava ja fa temps?

—No, fieta; ell ja fa devés tres mesos que la va dexá, y de llavò ensá festetja amb so que la vuy casá.

—¿Y de que fa aquest enamorat nou?

—De ferré; y totduna que serán casats vol pará botiga y ella será sa mestressa, y crech qu'es podrán passá una vida còm Sant Jusep y Maria; perque à n'es

méu veure estarán de lo més bé. Fieta; que vòls que 't diga, jò totduna que vatx veure sa mala passada de s'altre, que després de tants d'añs l'havia dexada, vatx fé es méu pensament y vatx comprende que no era del tot fácil per sa méua fiya pescá un partit un poch regulá, y me vatx proposá es casarla amb so primé que la 'm demanás. La vatx sermoná una mica, li vatx fé ses reflexions que sòl fé una mare; la vatx enllestí, la vatx fé aná de balls, y totduna que li sortí aquest partit, li vatx aconsayá que li fés sa traveta; y amb una paraula totes aquelles còses que sap una dòna d'esperiencia hònes per engañá un homo.

Ella, còm era pròpi, pensava encara amb so primé amó y li parexia que no podria essè felís amb un altra; en fin, de prònt hey repará una miqueta perque ell ja té coranta un añs, no es des més guapos, es un poch curt de conversa y à més de tot axò bastant japerut, còsa que no sòl agradá à ses fadrines d'avuy en dia. Ara ja s'es conformada perque veu que no hey ha altre remey, y per quedá fadrina val més qu'es cas.

Algunes vegades he tengut es disgust de sentí que li diuen: «Maria, tu has quebrat. ¡Tan véy y el vòls per casá!...» Ella baxa ets uys, fa sa mitja riaya y respòn amb apagada veu: «Qui no pòt més, morí se dexa.»

No te cregues qu'à pesá d'essè japerut y tení coranta un añs, sia un homo qualsevòl; lo qu'es diu jò el tròp de lo més bòn allòt; únicament té un mal vici qu'es s'essè un poch jugadó y devegades s'es seguit perde es doblès y havé de demaná sa setmana à n'es seu mestre per adelantat, segons m'han informada; però axò no es rès perqu'es ben regulá que se compònga en essè casat. També me digueren qu'es vespres anava de cassinos fins à les dues y que qualque vegada en sortia un poch torbat, però axò es còsa de fadrins. Ja se sap, ell s'han de devertí en essè es temps. En essè casat tot axò s'haurá acabat.

—¿Y encara heu tròbes poch? (no pogué ménos d'esculá sa ciutadana.) *Bossa de jugadó no ha mesté tancadó.*

—Ja 'u sé, fieta, però qu'hey hem de fé. *Qui no té altra gat amb aquell se combat:* y una de nòltros ha de prende ses còses axí còm vénen. Jò no vuy que se qued per tia.

—Però sa téua fiya no li passa d'hora encara y pòt esperá un jove conforme.

—Ca, ca. De casarsé prest no s'en apanedan may. Qu'es cas que tot lo demés son viòles.

—Si tant determinada estás, no sé que dirte més. Recordet, però, de que 'n essè casada ja no hey haurá remey y no esperes compostura d'ell, perque s'adagi ja 'u diu: *Génio y figura hasta la sepultura.*

M. DULEY.

S Ò M I T.

Vatx somià qu'à un jardí
Entre ròses y clavells
Molt més garrits que tots ells
Hey vivia un xerafi,
Era dòna ò era huri,
Còs fngit ò criatura,
Pues tanta era s'hermosura
Y tant lo seu resplandó
Que quedant cego d'amó
No veyá aquella figura.

Sa méua vista enlluernada
No'm dexava veure clá;
Axuxí se va acostá
Y'm doná una tal mirada
Que feu que'l còs fés llamada,
Y fos ò no fos ilusió
Tot es còs me feu menció
Al mirarme fit à fit,
Fent despertá dins mon pit
Una molt ardent passió.

De musselina vestia,
Duya es cabeyas amollats,
Y brodat à n'es costats
Flòrs que los diuen d'un dia;
Lo seu front blanch estreñia
Una corona qu'es fé
De suaus flòrs de tarongé
Y llimonera mesclades,
Me doná moltes besades,
Dins sos brassos m'estrengué.

Era bella còm l'aubada
Còm ses ròses dins l'Abril,
Còm sa paumera gentil
Ben féta y molt agraciada.
Era dolsa sa mirada,
Era rossa còm fil d'òr,
Dols consòl perque lo plòr
Baña s'engrogahida galta,
Y sa séua cara esmaltá
Sa puresa de son còr.

Dos miñonets molt hermosos
Tenia, tèndres amichs,
Qu'una besada amb passichs
Li davan molt cariñosos;
Y en tant en tant tots goxosos
Còm aucellets fuyts des niu
Per sa vorera d'un riu
Cantan, botan y s'encalsan,
Ara botan, ara s'alsan,
Van à ella y los sonriu.

—Mon espòs, lo méu espòs,
(S'exclama ella amb gran amor),
Tú serás lo méu señor
Y jò esclava des téu còs;
Si vésses lò molt que gòs
Jugant amb ta cabeyera,...
Rès més gran el còr ja espera
Que viure en es téu costat,
Essent ja ta compañera
De pena y felicitat.

Còm si fermat amb cadenes
Estigués de pèus y mans

Sense pare ni germans
Que les me fésen mil bènes,
Estava tenguent ses vènes
Plènes de bullenta sanch,
Quant veyá aquell lliur blanch
Qu'amb son amor me brindava.
Y jò allà tranquil m'estava
Fermat còm catiu al banch!

Figuraivos quin esglay
Vatx pendre jò al despertá!
Quant casat me vatx trobá
Amb una dòna que may
M'ha fét ni'm fará papay
Perqu'es mal garbosa y fèya,
Es paluda, té morfèya,
Gròssa y fòrta còm un bòu,
Casi amb tothòm mòu rendu
Y sempre me fa alulèya.

UN FERIT D'ALA.

XEREMIADES.

Es molt ilustre Ajuntament de Palma
ha baratat sa molta ilustració que tenia
amb una *Excelència* tan gròssa còm sa
d'un Ministeri.

Esperam còm à consecucència d'aquest
barat que d'avuy endevant sa llum de
s'alumbrado será *excelent*, *excelents* tots
ets empedrats de Ciutat y *excelent* s'estat
des seus *fondos*.

Axi heu vèssem va dí es cègo.

Ara que s'Ajuntament ha suprimit
sa *Banda* que tenia, un Diari tròba que
amb motiu d'haverli concedit es tracta-
ment d'*Excelència*, es Retgidós n'hau-
rán d'usá una parescuda à sa des Ca-
vallés grans creus.

Ydó axí! ara que no ténen *Banda*,
per lluhí sa banda voldrian que s'en
posassen.

Si volen, bé heu pòden fé, sense cap
gasto. Encara deuen tení ses bandes de
sa *Banda*, que vendrian còm s'anell al
dit.

Y à fé qu'estarian *curros* es Retgi-
dós amb sa bandá, maldament no tenga
sa corporació cap *creu*!

Abans per parlá per escrit amb s'Ajun-
tament de Palma era necessari comensá
per dirli *Mis*; ara se fa precis comensá
amb un *Etzem*.

Un pagès des qui eran dissapte à Ciut-
tat per s'entrega de *quintos*, quant va
veure tanta gent à sa Plassa de Cort,
preguntá à un des qui estavan aturats:

—Diga, señoret, ay perque está aquí
tota aquesta gent?

—Perque vénen à doná s'enhorabòna
à s'Ajuntament.

—Y per qué?

—Perque li han donat es tractament
d'*Excelència*.

—Y axò que vòl dí tractarló bé amb
sos consums?

—Supòs que sí.

—Pel-la-vera-creu! ja diré jò à n'es
nòstro Batle que demani aquest tracta-
ment. ¡Que bé que mos cauria!

Es carros, cotxos, galeretes y tram-
vies corren per dins Ciutat qu'es un
portento. Debades esclafan dònnes y en-
ganxan nins, no escalivan ni s'autori-
dat hey pòsa remey. Ses Ordenances
Municipals son lletra mòrta à n'es pa-
reixa y un que vá p'es carré no pòt aná
distrèt per no essé víctima d'un instur-
ment d'aquesta casta.

Gracies à Deu qu'ara no haurem de
está alèrta à n'es cans, però hò seria
que també posasen morral à n'aquesta
altre casta de cans que mossegan amb
ses ròdes.

¿Sabeu ahont es es *centro* exacte de
s'*excelent* ciutat de Palma? Jò vos ho
diré. Hey ha un carré al costat des
Banch Balear qu'abans no passava y li
deyan *Carreró d'En Escursach*, y ara
passa donant vòlta en es Banch. Dins
aquest carré un' hora després de pòst
es sòl, cercau un punt qu'hey ha qu'hey
fa *excelent* fosca y está adornat amb
unes males parets y quatre ó cinch recons
bruts y à un d'aquests recons foschs,
desolats y *excelents* famés, es més pròp
de Cort, está matemàticament col·locat
es *centro* de sa capital de ses Balears.

A sa provincia de Girona pròp de
Barcelona, ja tenen sa *filoxera* dins una
viña. ¿Y còm es estat axò? Es mateix
propietari de sa viña ha confessat qu'es
mal li vé de quatre empèlts de planta
francesa que li enviaren.

Per quatre serments petites d'una
nòva planta que volia tení, ara se que-
dará sense viña, ell y tota sa séua pro-
vincia.

Hagués obehit ses lleys que prohibe-
xen sa séua introducció.

Ara també, nòltros qu'encara estam
libres d'aquest mal prenguem llum de
na Pareta y per satisfé un capritxo no
mos esposém à arruiná tota sa nòstra
illa. De cuanta casta de planta forastera
vulguem, à Mallorca n'hi ha. No es ne-
cessari comanarla de fóra. Tot es es sè-
bre qui la té y demanarni serments.

Ara qu'estam bé, hem de mirá lluy
per no caure pròp; sobre tot nòltros que
estam guardats per s'aygo de la mar y
es mal no pòt vení tot sòl sinó que'l
mos han de dú apòsta. Per lo mateix
visquem alèrta.

No dexa d'essé una coincidència ben
notable es que à n'es sorteo de sèt cua-
dros que se va fé dimecres en es Ro-

mentó de la Pintura treguessen una sort perhom es President y es Secretari de sa Societat. Y à propòsit de rifes de cuadros, ¿que deuen esperá es dia des Jodici final per fé sa rifa des premiats à n'es Certàmen de s'esposició? Tots es qui ténen billets de sa rifa aquesta, amb sos doblés des billets ja haurian goñats interessos. Es un assunto que s'allarga ja tant, que dona ànsia à n'es públich, perque sap que *Malaltia llarga parenta de la mort*.

¡Vaja unes còses rares que passen per Mallorca.

*
*
*

Aquesta setmana passada sabent un atlòt llogat que feyan sa *Mòrt y Passió* tractà d'anarla à veure y en lloch d'anà à n'es Circo va anà à n'es Teatro ahont hey ha es nins italians.

Quant tornà à ca-séua li demaná l'amo si li havia agradat sa *Mòrt y Passió*, y contestà:

—M'ha agradat molt, sobre tot es ball que feyan derrera cada acte.

Ja heu deù essè llest aquest atlòt.

*
*
*

Corren veus de qu'aquesta primavera el Rey y la Reyna han de vení à fermos una visita. Així heu han contat es periòdichs. També n'han corregudes de que'l Papa vendria a establir-se à Mallorca.

Nòltros no sabem quin fonament puga tení aquesta noticia; però si fos certa mos n'alegrariam p'es beneficis morals y materials que reportaria sa nòstra tèrra amb un hoste de tanta importancia y dignitat. Tal volta avuy dia no hey haja un lloch en el mon més apropiat p'es séu estatge tranquil y segú, fins qu'haja passat sa borrasca que corre el pòbre. Y lo qu'es à Mallorca no creym qu'hey hagués ningú que no n'estigués content de sa séua venguda.

*
*
*

Diuen qu'un francès s'ha proposat passà de Fransa à Algé amb un globo un dia d'aquests; per lo mateix podrà essè que pás per demunt Mallorca, y será còsa de veure si arriba à passà.

Donám sa noticia à la pagesia perque no's cregan, si al cas succeheix, qu'allò sia còsa de *lo alto*, y avisin totduna ses autoritats per sa protecció que puga havè mesté s'atrevit *aereonauta*.

COVERBOS.

S'altre dia un des nòstros ignorants va anà à una casa ahont hey trobà una *polla* que pretenia de sebre parlà molt bé. Després d'una conversa moguda sobre còses indiferentes, ell va esclamá despedintse:

—Bònes tardès tengan, amb permís de vostès jò m'en aniré per avall.

—¿Qu'has prèns purga? (li replicà sa *polla*.)

—No; tú si que n'has de mesté prendre perque tens sa llengo molt bruta.

*
*
*

Un cabo fét del dia, deya à n'ets soldats:

—Vòltros vos rèys de mí, y tant mateix si vos feys contes sèbre tant còm jò, sou uns ases.

*
*
*

Un *petrimetre* era sord, però s'incomodava molt quant ley deyan; y un dia qu'acompañava unes señoretas, un amich, per riurerse d'ell, retirantse un poch, li fé señes amb un dit y posant ses mans à sa boca, à mòdo de trompeta, comensà à remana es morros dantli entenant que'l cridava fort. Ell tot furiós s'en va correns de cap à ell y li diu:

—Vamos, *hombre*, ¿perque crides tant? ¿que creus que no te sent?

*
*
*

Un cavallé molt rich, dexà en es séu testament llegats per tots es séus criats, y sa siguent advertència:

En es majordòm rès li deix, perque fa vint àns que manetja es méus caudals.

*
*
*

Un jove menescal deya à un missé amich séu:

—Que't penses, anit he somiat que en es Jutjat de Sant Antòni des carré de Sant Miquel, era ca l'Inquisidó.

—Mira quina casualitat, (li contestà es missé un poch picat,) jò he somiat lo mateix, però qu'era es Carnatge.

—Però hey deus havè vist molts de còrps.

—Sí, però encara hey havia més ases mòrts.

Amb aquestes y altres indirectes se picaren fort ferm, però encara se donaren sa má perque'n el dia s'usa, encara qu'hey haja tants d'emperòns.

*
*
*

—Si acas algun dia vòls posarte amb negòcis, pòts contà amb jò que t'ajudaré amb tot quant podré; (deya un homo à un compañero séu.)

—Desgraciadament ja may me podré posà amb negòcis perque som un pòbre.

—¿Y axò qu'hey impòrta? Posarsè amb negòcis es posarsè amb sos doblés d'ets altres.

*
*
*

Deù individuos d'una matexa familia que no tenian rès que menjá s'entretenian en rezá el Rosari. Quant arribaren al *Nostro Pá de cada dia* cridá un d'ets atlòts:

—Mumare, axò se deù havè de dí entre dents.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Ses òbres fan es mèstres.*
SEMBLANSES.—1. *En que té comes.*
2. *En que dona llum.*
3. *En que té dents.*
4. *En que paupa.*
TRIÀNGUL.....—*Cartell-Carté-Cart-Car-Ca-C.*
CAVILACIÓ.....—*Correu.*
FUGA.....—*Claui d'òr òbri qualsevol pañy.*
ENDEVINAYA.....—*Una milloca.*

GEROGLIFICH.

: + d : Christ ya : I +

QUIDAM IGNARUS.

SEMBLANSES.

1. ¿En que s'assembla un rellòge à una font?
2. ¿Y un escrivà à un gall?
3. ¿Y es Seminari à una *Bolsa*?
4. ¿Y un libre à n'es camps?

Id.

QUADRAT DE PARAULES.

. . . .
. . . .
. . . .
. . . .

Ompli aquests pichs amb lletres que llegides horizontal y verticalment, digan: sa 1.ª retxa, lo que fa un llagost; sa 2.ª, lo qu'hey ha à un jòch de cartes; sa 3.ª, un animal; y sa 4.ª, unes cartes de jòch.

UNA PADRINA CASADA.

PREGUNTES.

1. ¿Qu'es lo que amagan més ses dònas?
2. ¿Qu'es lo qu'estiman més ses dònas de sa séua esbelta persona?
3. ¿Perqu'es qu'à Mallorca casi totes ses *polles* coixeljan des pèu dret?

J. S.

CAVILACIÓ.

CAN ANA TRO

Compòndre amb aquestes lletres es nòm d'un mòble de novianses.

DUCH D'ETCHEM.

FUGA DE CONSONANTS.

UA.. ..OU . .A.O. .A.AE.E.EU.A.U..JO.

UN ESTODIANT DE LA SOPA.

ENDEVINAYA.

Ses joves me vòlen bé,
De ses véyes som delit,
Y quant més m'enfat y crit
Més respècte se me té

UNA FANERA.

(Ses solucions dissapte qui vé si som olus.)

25 MARS DE 1882

Estampa d'En Pere J. Gelabert.